

Nad globalno krizo z umetniškimi presežki

Ingrid Mager

Ljubljana – Janez Dovč je gonilna sila Agencije Celinka, umetniški vodja pravkar potekajočega festivala **Godibodi**, predvsem pa velik ljubitelj improvizacije na harmoniki in najrazličnejših godb. Svojo avtorsko ljubezen do glasbe v zadnjem času udejanja predvsem v skupini Jararaja, sicer pa ga poznamo tudi kot nekdanjega člana zasedbe Terrafolk. Kot glasbenik in skladatelj sodeluje s številnimi solisti (Boštjan Gombač, Anja Bukovec, Vasko Atanasovski, Marko Hatlak), z orkestroma Slovenske filharmonije in RTV Slovenija, ustvarjalci najrazličnejših studijskih in odskih projektov (Carmina Slovenica, Lojze Krajncan, Saša Lošič, Izidor Leitinger, The Fool Cool Orchestra...), posebno mesto med njegovimi povezavami pa ima italijanski harmonikar **Simone Zanchini**, ki prihodnji teden 22. aprila prihaja tudi na festival Godibodi.

Kako se pravzaprav financirate v Celinki – zgolj na entuziazmu je dalj časa težko zdržati? V dveh letih se je vaša dejavnost že kar razbohotila (koncerti, izdaja CD-plošč, festival, gostovanja), tako da bi lahko sklepali, da ste dobro startali.

Ustvarjanja in dejavnosti se lotevamo z izkušnjami iz glasbe, odnosov v glasbeni skupini, poizkušamo jih preigrati, predihati, se ne ustrašiti novih izzivov, se hitro učiti, improvizirati. Verjamem, da bo začetni entuziazem in vložek glasbenikov, ki podpiramo Celinko, pripeljal do finančno bolj urejene in stabilne stopnje, kjer bomo s svojim ustvarjanjem in dosežki morda prepričali vlagatelje, sponzorje, mecene, in verjamem, da se tudi v kulturi za pošteno plačilo, čeprav trenutno to ni najočitnejše. Ravno kultura je v informacijski družbi tista nadgradnja, ki omogoča stalen napredek in trajnostni razvoj. Skozi umetnost se napetosti med nasprotji lahko uglašujejo, ne pa izključujejo; ne gre le za energije, temveč za sinergije.

Kakšni glasbeniki se pravzaprav zbirajo okrog Celinke?

Skupno jim ni le vrhunsko obvladovanje melodije in ritma, ključna vez je ljubezen do glasbe. Poleg izostrenega poslušanja je pomembno prisluhniti drugemu, slišati glasbene posebnosti in izraz osebnosti. Živo ustvarjalno polje, ki na eni strani izostruje glasbeno, na drugi človeško

občutljivost in ga že več let gojimo v Jararaji, je bilo navdih tudi za festival Godibodi. Verjamem, da ustvarjanje glasbe in igranje, tako kot vsaka iskrena ustvarjalnost, pogloblja bivanje, in to nikjer drugje očitneje kot pri igranju v živo, kjer so vsak trenutek vse poti odprte. Vsak nov dih lahko postane navdih.

Kot pobudnik Celinke in ne nazadnje umetniški vodja festivala ste pokrili produkcijsko nišo v slovenskem glasbenem založniškem prostoru. Kako boste gradili prepoznavnost vaše znamke naprej?

Trudili se bomo ustvarjati dobro glasbo in biti pri tem iskreni, produkcija je pri tem vsekakor ključna in treba je najti pot, kjer se bo tudi finančno izplačala. Po mojem mnenju tu veliko vlogo igra obveščena, velika odgovornost je tudi na strani glasbenih urednikov, kritikov. Prav tako zelo spoštujem pogum tistih redkih slovenskih kulturnih institucij, ki ustvarjajo lastne glasbene produkcije, recimo Narodni dom v Mariboru, Festival Maribor. Svet v času globalne krize potrebuje umetniške presežke, nove vzorce, poti.

Godibodi je lepa priložnost in razlog za rojstvo novega projekta, sodelovanja, glasbe. Letos smo odprli tudi vizualno dimenzijo; na vsakem koncertu bo prisoten slikar, vizualni umetnik, ki bo inspiriran s koncertom, glasbo in glasbeniki, in bo ustvaril unikatno umetniško delo, ovitek za ploščo s posnetkom koncerta. Šest unikatnih cedejev se bo prodalo na dražbi po zadnjem festivalnem koncertu, kjer bo premierno nastopila skupina Kisha s pevko Ando Marić. Sicer pa so vsebinska rdeča nit festivala glasbeniki in projekti, ki delujejo znotraj Celinkega ustvarjalnega polja, zvrstno pa gre v večini godb za fuzijo etna, ljudske glasbe z različnimi glasbenimi zvrstmi.

Omenili ste, da želite na festivalu dati večjo veljavo harmoniki, zato tudi ugledni gost Simone Zanchini, na harmoniko boste igrali tudi vi.

Harmonika je zelo mlad inštrument, še vedno v razvoju. Ima pa izjemno široke izrazne možnosti in prav Simone je eden od glasbenikov, ki v svetovnem merilu orjejo ledino, raziskujejo, kako lahko harmonika še bolj harmonizira, in sicer tako, kot so to počeli oziroma še počnejo Art van Damme, Frank Marocco, Richard Galliano, od Slovencev pa skoraj pozabljeni Jože Kampač in seveda zelo

aktivni Bratko Bibič. Tudi sam raziskujem, poizkušam razgraditi inštrument, tehniko igranja in od tam začetni svoje igranje, poslušati in se igrati z zvokom, se uglaševati z različnimi inštrumenti in glasbami. Ravno v projektu Kisha pevke Ande Marić gre za spoj elektronike in surovega zvoka harmonike. Prav tako Jararaja, kjer gre za pretok starih vzorcev in nove glasbene občutljivosti in glasbenih elementov na način, da se spoštuje in prenaša kulturno in duhovno izročilo. Ljudska glasba je živa in odprta struktura, in kakor jo sam dojemam, je bila od nekdaj v izhodišču avtorska, skozi generacije pa se je kalila in izostrovala. Jararaja mi je še posebno ljuba, saj poleg izjemnega glasbenega daje dodaten zvok tudi naš človeški, prijateljski odnos.

Kakšne načrte še ima Celinka oziroma Godibodi v prihodnosti?

Še naprej želimo odpirati možnosti in podpirati zmožnosti za ustvarjanje, izvajanje in poslušanje glasbe. Do konca letošnjega leta bosta izšli novi plošči Aleša Hadalina in skupine Jararaja, decembra pripravljamo dve novi produkciji v Linhartovi dvorani Cankarjevega doma, medtem pa seveda čim več koncertov, od intimnih na torkovih Sozvočjih v Hostlu Celica do večjih prizorišč in projektov. Počasi raziskujemo tudi možnosti prodora zunaj Slovenije, predvsem z obojestranskim sodelovanjem s tujimi partnerji, kar bi lahko pripeljalo tudi do kakšnega evropskega projekta. Se pa v Ljubljani in Sloveniji na področju glasbene kreative ves čas dogaja ogromno, vseskozi spoznavam nove glasbenike, žal je razen prej omenjenih Sozvočij v Celici zelo malo kontinuiranih možnosti za javno nastopanje in kaljenje. Pogrešam tudi večjo institucionalno podporo, kajti vrhunskih glasbenikov in ustvarjalcev je v Sloveniji zares nadpovprečno veliko.

Pravzaprav je natančno, izostreno poslušanje, sploh pri neposredni improvizaciji, že del kreacije, ustvarjalnega procesa.

Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 147000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 560 cm²

2 / 2

Janez Dovč: Glasba sprošča tako tistega, ki igra, kot tudi tistega, ki posluša. Pravzaprav je natančno, izostreno poslušanje, sploh pri neposredni improvizaciji, že del kreacije, ustvarjalnega procesa. Prvobitnost je v tem, da se glasba posluša s srcem, torej precej neracionalno, kar v praksi pomeni spontane odzive, sproščenost, močna čustva, in ne samo točnost, pretočnost. Treba pa je seveda prisluhniti, dati možnost in čas, kar je ob vsej zvočni poluciji in hreščečih zvočnikih včasih težko.